

Čtvrtá kapitola

Od chvíle, kdy člověk poprvé stanul před Zdí, což je čas tak dlouhý jak si jen lidé dokážou vzpomenout, spekulovalo se o tom, co může ležet za ní.

Lidé mluvili o Dalekých krajích, ale to bylo pouhé jméno a ne popis, neboť skutečnost byla taková, že mohli hádat, jak chtěli, Zed' byla bariéra, kterou nikdo z nich nedokázal prohlédnout.

Tento úplný nedostatek znalostí byl něčím, co Tallenna odhalila jako zjevné, když začala studovat svůj almanach, magickou knihu, jejíž droboučké lepty se chlubil tím, že obsahují sumu všeho lidského vědění.

Bylo zde vsutku mnoho o Dalekých krajích, ale většina z toho co nebyly mýty a legendy se zabývala Proroctvím, které je přivedlo k Bráně. A jak již věděla, Prorocství bylo vsutku prosté detailů, co se týče toho, proč by měli k Bráně jít.

Zaslechla Yannův výkřik a vzhlédla. Zdálo se, že jsou zase v pohybu.

Povzdechla si a uložila knihu.

Lidé z Yannovi severanské domoviny měřili čas podle pohybu Slunce po obloze, kdy každý den začínal od Slunce-tady přes Slunce-tam a končil při Slunce-fuč. V letech, které strávil cestováním se svými současnými druhy, se však naučil posuzovat běh denní doby podle odlišné škály, od optimismu přes hašteření po nevyhnutelný nepřerušovaný řev.

Tento den začal brzy noční vycházkou z lesní mýtiny k Bráně, a protože začal brzy, pracoval den na tom, aby si udržel náskok, takže první verbální odseknutí se vynořilo kolem snídání pražených fazolí a první plnohodnotné seřvání vypuklo krátce po Kopcově dopolední svačince.

Skupina se, co se týče hádek, držela velmi flexibilního rozpisu služeb. Občas došlo k potyčce mezi Draagem a Yannem. Občas to bylo mezi Draagem a Tallennou. A někdy se pohádali Draag a Kopec. Při velmi vzácných příležitostech to byla týmová událost, kdy kombinace Yann, Kopec a Tallenna dospěli ke střetu s Draagem.

V této chvíli – v momentě, který by Yann posuzoval jako Sluce-téměř-tam, ale který Tallenna právě ohlásila jako dvě minuty po jedenácté – to byl Draag a Hill, kteří na sebe přijali role hádavců.

„Podívej, je to tahle cesta. Je to úplně jasně tahle cesta. Pokud nedokážeš pochopit, že je to tahle cesta, tak jsi buď moc zakrslý na to, abys to viděl, nebo moc blbý na to, abys pochopil, co vidíš nebo obojí.“

„Blbost!“

Draag ukazoval napravo, zatímco jeho kůň Lebzna vyfukoval vzduch z neexistujících plic neexistujícími nozdrami a škrábal púdu přední, kostěnou nohou.

Tenhle pohled byl pro Kopce zcela ztracen, a to z dobrého důvodu, protože právě hleděl, stejně rozhodně nalevo, zatímco jeho pes Lopata vzrušeně hrabal půdu zadní nohou.

Tallenna si vybrala tuhle chvíli, aby namířila dopředu, mezi tím, kam se oba protagonisté orientovali, a ukázala na cosi, co oba jaksi přehlédli.

„Není to dům, támhle to.“

Dům byl malý domek, nijak nevybočující z běžného vzhledu a usazený osamoceně na lesní mýtině způsobem, který by se dal interpretovat buď jako v harmonii s přírodou nebo uspěchané vložení do reality na poslední chvíli. Rozhodně to neevokovalo obrazy legendárních Dalekých krajů, neboť šlo o jednoduchou dřevěnou konstrukci s podomácku taškami osázenou střechou.

„Vypadá to jako pěkná díra,“ prohlásil Draag.

„Naprosto,“ přidal se Kopec ve vzácném momentě shody. Dal opici malý kousek sušeného banánového lupínku, ignoruje podezřívavý pohled, který po něm Draag hodil. „Ale na druhou stranu, kde je dům, tam jsou obvykle lidé, a kde jsou lidé, tam jsou lidé, kterých se můžete ptát na věci.“

Tallenna se na něj usmála. „Myslela bych si, že řekneš, kde jsou lidé, tam jsou věci, které se dají ukrást.“

„Ty obstaraj mluvení drahoušku, a nech mne, aby se postaral o to, co je potřeba ukrást. Každopádně zamíříme dolů na pokec, nebo tu budeme jen stát a sledovat to po zbytek dne, abychom zjistili, jestli se to pohne?“

Po asi čtyřiceti minutách detailní strategické diskuse a pěti minutách akce později se Kopec parakotoulem vrhnul na verandu domu a zjistil, že se nachází tvář v tvář vlídnému starci.

„Dáte si trochu čaje,“ optal se muž.

Starý muž je usadil k naleštěnému dřevěnému stolu, na němž ležely jemné porcelánové talířky kolébající jemné porcelánové hrníčky, do nichž byl naléván silný tmavý čaj z jemné porcelánové konvičky.

„Žiji tu už mnoho let,“ řekl starý muž, když skončil s naléváním. „A lecos jsem poznal. Vy jste první, kdo sem doputovali po několika letech.“

„Jo, jasně, cokoliv,“ zamručel Draag. „Všichni naskočte do kočáru nápovědy a jedeme.“

„Kdo další si sem s vámi přišel promluvit?“ zeptala se Tallenna.

Starý muž zvedl ruku. „Musím vás však varovat, tady a teď. Jsem ten, kdož zodpovídá. To je má role v životě. Ale zodpovědět otázky všechny nemohu. Jen na tři otázky sdělím

odpověď, jen tři otázky pro vás pět, tři otázky po celé vaše životy. Tak bylo stanoveno. Rozvažujte dobře a opatrně, neboť nehledě na množství otázek, které mi položíte, zodpovím jen první tři.

„Proč?“ zeptal se Kámen.

„Protože tak bylo stanoveno. Nyní vám zbývají už jen dvě otázky.“

To bylo trochu skoupé, nemyslíš?“ řekl Šašek.

„Ano bylo,“ odpověděl starý muž. „A nyní vám zbývá už jen jedna otázka.“

U stolu vypukne kontrolovaný rozruch, když se čtyři bohové pokusí vyjádřit svůj pocit nelibosti ve větách a prohlášeních, která ač vášnivá, nemohou být za žádných okolností interpretovány jako otázka.

„To nebyla otázka,“ křičí Šašek.

„Ano, byla,“ odpoví Otec všehomíra.

„Ale nebyla to otázka mířená na něj,“ křičí Válečník. „To byla otázka na tebe.“

„Přesně,“ křičí Obchodník.

„Myslím, že mají pravdu,“ přidá se Paní.

„Takže kolik otázek nám zbývá?“ zeptá se Spáč.

„Žádná,“ odpoví starý muž. „Děkuji pěkně. Doufám, že vám chutnal čaj.“

„A jaký přesně byl účel této frašky?“ zeptá se Obchodník.

„A mimochodem, to se ptá tebe,“ řekne Šašek Otci všehomíra sarkasticky. „Ne starce, pro případ, že bys byl zmaten.“

„Nemělo to žádný účel,“ opoví Otec všehomíra. „Byla to možnost, kterou jste mohli využít. Vy jste se rozhodli tak neučinit.“ Sáhne pod stůl, popláca Psa a na oplátku se mu dostane olíznutí ruky. „Což je poněkud ironické, vzhledem k faktu, že jste strávili značné množství času rozhodováním se, jak zaklepat na vchodové dveře.“

„Uvnitř mohlo být cokoliv,“ křikne Válečník. „Jak jsme měli asi vědět, že je to jen stařec?“

Obchodník ho přeruší máváním vztyčeným prstem. „Nemyslíš, že bojový přístup s dvojitými pohyby s obstoupením a propočítanými úhly krycí palby byl už trochu přestřelený?“

„Jak jsem říkal, uvnitř mohla být jakákoliv úroveň hrozby.“

„To stále být může,“ upozorní Šašek. „Mám dojem, že stařík chce, abychom vypadli.“

„Jak jsem říkal, děkuji vám a doufám, že jste si vychutnali čaj!“ Stařec se natáhne kupředu, popadne podšálek, jehož opačný konec drží Draag a trhne. Šálek na talířku zarachotí, čaj uvnitř se přelívá sem a tam, až nakonec tam vyhraje nad sem.

„Oj!“ zařve Draag. „Ještě jsem klatě neskončil.“ Vytrhne kombinaci šálku a podšálku ze starcova sevření. „Ve skutečnosti jsem klatě ani nezačal.“

Chystá se usrknout – víc z prosté klaťovosti než z nějaké touhy se občerstvit – pak se zarazí, když si uvědomí, že to může obsahovat víc, než jen čaj.

„Je to dobré?“ zeptá se Kopce, který sedí naproti němu.

„Nevím,“ odpoví Kopec. Půlčik si pořádně zavdává, chvíli tekutinu kloktá v puse, polkne a pak zcela selže v tom, aby se začal zmítat v křečích, dusit nebo umírat. Konečně přestane pomlaskávat a vydá finální verdikt. „Není to špatné.“

„Fajn,“ řekne Draag a nyní usrkne, zřetelně ignoruje staříka, který stojí v čele stolu a mračí se na něj. „Nějaké občerstvení bodne. Byl to dlouhý den.“

„Byl bych vám vděčný, kdybyste opustili můj dům,“ křikne stařík, aniž by to adresoval někomu konkrétnímu, což se ukáže být poměrně vhodné, neboť se ukáže, že nikdo konkrétní neposlouchal. (Přesněji řečeno, možná, že poslouchali, ale pokud ano, nezdá se, že by měli nějaký zájem to skutečně poslechnout.)

„Podívejte,“ řekne Tallenna přátelským tónem. „Pane? Je mi líto, neznám vaše jméno.“

Starý muž odfrkne. „Jsem ten, který odpovídá na otázky. Nepotřebuji jméno.“

„Pokud jste ten, kdo odpovídá na otázky,“ řekne Kopec, „Pak nebýt schopen zodpovědět otázku, jak se jmenujete, není zrovna úchvatný začátek.“

„Žádali jste odpověď na svoje otázky a já je zodpověděl. Nyní vás já také o něco žádám!“

„A o co?“ zeptá se Kámen.

„Žádám vás, abyste sakra vypadli z mého zatraceného domu,“ řve stařík.

„Och, dobrá,“ řekne Kámen, stoupne si a otočí se ke dveřím. „Promiňte.“

„Kam si kurva myslíš, že jde?“ křičí Draag.

„Chce, abychom odešli,“ odpoví zmateně Kámen.

„Ano, ale my neodcházíme, že ano? Ne, dokud doopravdy nezodpoví některé naše řádné otázky.“

„Och. Dobrá. Takže já si zase sednu zpátky, ano?“

„Ano.“

Starý muž se narovnal. „Varuji vás ještě jednou a naposledy. Vypadněte. Z Mého. Domu.“

Draag upije čaje. „Ne.“

Odmítli jste moje varování a nyní budete čelit následkům, vykřikl stařec.

„Jo, jasně,“ řekne Kopec. Pokouší se zopakovat Draagovo nonšalantní upití, ale nepodaří se mu to, neboť šálek s čajem téměř v okamžení vybuchne a výsledkem je čajová sprcha, která pokropí obličej ve všech přítomných v místnosti.

Draag se pohne jako blesk. Mluvení je mluvení, ale tohle je boj, a boj je to, čím žije. Vyskočí, odkopne přitom židli a tasí Zpěváka smrti z jeho olovem polstrované pochvy.

Křehký stařík je nyní ten tam; na jeho místě stojí řvoucí síla přírody, jejíž dlouhé bílé vlasy se rozpínají v podobě chapadel a jejíž kostnaté prsty rozstříkují po zaneřáděné místnosti fialový oheň. Ze zdi vystoupí psům podobní ďáblové a vrhnou se na nezvané hosty.

Draag se sehne pod dávkou fialového ohně, paríruje stisk čelistí jednoho ďábelského vlka a pak zarazí Zpěváka smrti přímo do srdce dalšího.

Na opačné straně místnosti zahlédne poskakujícího Kopce s dýkou v ruce, uhýbajícího Yanna, jemuž v ruce krouží sukovice rychleji, než je lidské oko schopné postřehnout a u zdi přikrčenou Tallennu, jejíž ruce tvarují magii a rty vyslovují prastará slova, která ji vyšlou na cestu.

„Kryjte mne,“ křikne do místnosti příliš malé, než aby pojala chaos, jež v ní vybuchnul a vrhne se proti věci, která stojí tam, co stál předtím starý muž. Obklopí jej oheň, spalující a bodající, ale pak je odražen utišujícím polem magie, které se kolem něj rozprostře. Průzračným, ale jiskřícím, když odráží plameny.

A pak je skrz a u té věci, řeže, trhá a mrzačí máchy které následuje brutální bodnutí. Čas se zpomalí, ba zastaví. Vědomí se scvrkne na pouhou krůpěj. Zpěvák smrti je vším; seká, paríruje, zabíjí. Krouží okolo něj magie – věc se snaží bránit a Tallenna a Yann kontrují – ale to pro něj nic neznamená. Vše, na čem záleží je útok.

Konečně cítí na svém rameni ruku.

Yann.

„Už leží. Dostals ho. Už to stačí.“

Kde kdysi stával dům, už žádný dům nestojí. Před ním, je krvavá, snad umírající staříkova postava. Všude okolo jsou ohořelé a rozlámané cihly, rozprášené po pasece na vzdálenost

několika yardů. Blíž stojí rozbité zbytky stolu a židli a nádobí z velejemného porcelánu. Na nohou stojí postavy Tallenny, Yanna a Kopce a stále sedící postava Kamena, který sedí ve své židli a svírá šálek a podšálek a hledí na svět jako člověk, snažící se pochopit, proč už nadále neseď u stolu, když se ani trochu nepohnul.

Tallenna se skloní a prozkoumá starého muže. „Je naživu, ale blízek smrti.“ Podívá se na Yanna. „Pokud na něj sešlu spoutání, dokážeš jej vyléčit?“

Přikývne a přidá svou přírodně založenou magii k vědeckým slovům moci, které vysloví ona. Oči starého muže se chvějivě otevřou.

„Co ode mne chcete?“

Draag se k němu skloní. „Chceme odpověď na několik dalších otázek.“

Otec všehomíra si povzdechne. „Tohle není situace, kde by násilí vedlo k dosažení vašich záměrů. Respondent má určeno zodpovězení jen tří otázek.“

„Takže on má teď jméno, jo?“ zeptá se Šašek.

„Promiň?“

„On má jméno?“

„Ano. Jmenuje se Respondent.“

„Ale on říkal, že nemá jméno!“

„Hele, takhle jsem si ho pojmenoval já. On si tak neříká.“

„No, to víme. Jinak by řekl, že se tak jmenuje.“

„Fajn. Jsem rád, že si všichni rozumíme.“

Válečník bubnuje prsty o mramorovou desku stolu.

„Co by se stalo, kdybychom dorazili ve dvou skupinách?“

Otec všehomíra se zamračí. „No tak byste dorazili ve dvou skupinách. Nejsem si jist, že rozumím, co chceš říct.“

„Měli bychom tři otázky na skupinu?“

„No ano. Hádám, že by to tak bylo. Ale vy jste nedorazili ve dvou skupinách.“

Válečník se zakloní na židli a přehlédne své spolubohy, naznačuje mávnutím, že se kdokoliv z nich může přidat.

Je to Paní, která přijme jeho nabídku. „To se mi zdá poněkud svévolné.“

„Musím souhlasit,“ přisadí si Obchodník. „Konec konců, jakou má motivaci? Říkáš, že bude bránit na smrt princip, že nám odpoví jen na tři otázky – a přece pokud by Tallenna a Yann dál pokračovali ve sledování situace ze zálohy dalších pět minut, předtím, než vešli do domu, zodpověděl by jim tři další otázky.“

„No, ne kdyby se objevili o pět minut později!“

„No a jak tedy dlouho?“ domáhá se odpovědi Válečník. „Deset minut? Hodinu? Den? Jak dlouho trvá, než se resetuje?“

„Než se resetuje? Hele, ukázali jste se tam jako jedna skupina, takže tři otázky jsou to, co dostanete. A tím končím.“

Obchodník prolomí nastalé ticho. „Také mne znepokojuje způsob, kterým nás podfoukl, abychom vyplývali naše otázky. Zdál se mi zlovlný ba až krutý.“

„To je jeho úděl, jeho role ve světě.“

„Přijde mi to jako dost divná role,“ poznamená Šašek. „Takže jaká je šance, dostat další tři otázky?“

Starý muž přehlédne ruiny, které byly kdysi jeho domovem a čtyři, ne pět tajemných dobrodruhů, které jej v ně přeměnili.

„Podrobil jsem vás zkoušce a vy jste uspěli. Nyní zodpovím tři opravdové otázky. Ale vybírejte moudře, neboť zodpovím toliko tři.“ Prosím položte první otázku.“

Kopec zvedne ruku. „Dejte nám chvílku.“

„Samozřejmě.“ Starý muž cítí naléhavou chuť – na čaj, jak si uvědomí. Na chvíli zvažuje prosmátrat trosky, které se mu drolí pod nohama a hledat nedotčené části své čajové soupravy. Ale poté zváží, jak by to snížilo jeho důstojnost a rozhodne se o to nepokusit. A tak si sedne na jedinou přeživší židli a sleduje zdálky, jak se pět dobrodruhů shromáždilo v hlouček, z něž se jen občas ozve naléhavé šeptání.

Konečně k němu přistoupí a čarodějka, jejíž magie jej spoutala, promluví. „Co je to, co musíme udělat nyní, když jsme se dostali do těchto zemí za Zdí?“

„To není otázka, ale žádost o radu. Pokud chcete, abych odpověděl, musíte ji víc konkretizovat.“

Sleduje, jak se opět stahují do svého hloučku, aby se vrátili o několik minut později. Tentokrát promluví barbarský šaman.

„Někdo kdysi postavil Zeď a Bránu a určil Strážcům brány, aby do těchto zemí propustili jen ty, kteří rozluští hádanku. Proč to udělali?“

Stařec spokojeně kývne. „To je dobře položená otázka a taková, která je hodna odpovědi.“

„Zeď a Brána byly postaveny k vybrání zkušených a zdatných dobrodruhů.“

Odpověď vyvolá hromadu spokojených a hrdých pokývnutí a pohledů – které ale rychle přejdou ve zmatená zamračení a v myslích těch, kteří kontrolují tyto tváře, se bezpochyby objevily další otázky. S křečovitě sevřenými rty mu krátce pokývnu díky a stáhnou se do svého hloučku.

Uplyne několik minut narušených jen příchodem jedné pohotové či možná drzé veverka, která vystřelila z nedalekého stromu a po pár nervózních rozhlédnutích začala prohledávat trosky kvůli jídlu.

Ke starci přes mýtinu dolehnou části konverzace. Slova jako „Proč“ a „Kdo“ smíšená se slovy „Zed“ nebo „Brána“.

Konečně se skupina dobrodruhů opět vrátí. Tentokrát promluví rytíř v černém brnění. „Proč lidé, kteří postavili Bránu a Zed potřebovali vybrat zkušené a zdatné dobrodruhy?“

Stařík se nakloní na své židli kupředu a zarazí se, ne protože by neznal odpověď, neboť tu zná, ale protože odpovědi jako je tato si zaslouží svoje místo v historii.

„Skupina musí vykonat misi, která zachrání celý svět, misi, kterou jen tým zkušený a zdatný je s to zvládnout.“

Na to skupina přikývne a opět se odvrátí, aby se poradila. Ale rytíř v černém se zarazí a obrátí se ke starci zpět.

„Získají ti, kteří úspěšně dokončí tuto misi, odměnou nehynoucí slávu a bohatství?“

Starý muž odpoví bez zaváhání. „Bezpochyby.“